

Sede, forbeholdende mig naturligvis, at der maaske kan være Tale om en heldigere Redaktion, men Fordelingsmaaden er efter min Mening fulstkændig feilagtig, om ikke af andre Grunde saa paa Grund af det, hvorom vi bleve enige ifjor, at man ikke skal paalægge de kommunale Raad den Slags Sværv. Smidlertid er der jo en kraftig Udvikling i Organisationen paa dette Omraade, nemlig Husflidsomraadet, som magelig vil kunne staa ved Siden af den Organisation, der er tilstede ved Uddelingen af Præmier for ypperlig Dyrkning af Huslodder. Den var ikke tilstede ifjor, og derfor vilde den ærede Minister ikke støtte Forslaget. Nu derimod har jeg Haab om, at han vil modtage Bevillingen og efter bedste Eftjøn anbringe i alt Fald Noget af den. Det ærede Medlem for Solbæk Amts 5te Valgkreds kunde ikke forstaa, hvad „kvindeligt Hushold“ var. Jeg finder mig forpligtet til at hævde dette Udtryk, da det ærede Medlem, som har stillet Forslaget, har taget disse Ord fra Forslaget, som det lød ifjor. Dette, at det ærede Medlem ikke kan forstaa det, er mig kun en Bestyrkelse af, hvorledes de henholdsvis til særlige Ewner staa i uadskillelig Virksomhedsforbindelse; der, hvor Villien er stædig, kan Forstanden heller ikke rigtig komme med; det skal nok slaa til, og dette har vist sin Grund i Villien. Alle disse Talemaader om, at det ikke nytter Noget, at det er saa ubetydeligt, at man kan dele 8 Rd. 2 Mk. ud til hvert Sogneraad, at Husmandspræmierne blive til en Kop Kaffe osv., hjælpe ikke, vi have større Kyndighed i den Retning, end baade den ærede Ordfører og — vil jeg vove at sige, uagtet det vistnok er noget dristigt, — noget andet Medlem af Finantsudvalget. Disse Præmier have virket fortrinlig, og det er Skade, at det ikke var noget større Beløb, der bevilgedes hertil. Naar Finantsudvalget siger, at det vistnok vilde være rigtigt at udsætte Dommen osv., saa fritager jeg Finantsudvalget for nogen Dom; den er overflødig og vil i modsat Fald være aldeles utilstrækkelig. Dette har jeg at bemærke til det første Forslag. Jeg vil tilraade, at man vedtager Bevillingen; man kan undersøge Redaktionen lidt nøiere, men man skal ikke gaa ind paa Fordelingen gjennem Kommunalraadene. — Svad Forslaget under Nr. 2 angaar af det ærede Medlem for Horsens (Bajer), da vil jeg ogsaa stemme for det. Jeg tror ikke, at det behøver saa store Forberedelser for at vedtages, og jeg undrer mig over, at det ærede Medlem opfordrede Thinget til at vedtage det; thi „Thinget“ vil sige Flertallet, og se vi hen til Hensynet til, hvem der har stillet Forslaget, maatte det være vedtaget af sig selv. — Der staar altsaa tilbage at gjøre klart, hvad Hushold er. Den ærede Ordfører mente, at der var noget Mandeligt og Hjerteligt i dette Hushold, det var den aandelige og hjertelige Side af Kvindens Virksomhed; men dette er jo Hus-

ligheden, der gaar den ærede Ordfører seil i Byen. I Husligheden er der noget Mandeligt og Hjerteligt, men Husholdet er; om jeg saa maa sige, et rent Migtbegreb, en ren Gjærnings Sag, som har meget Mindre med den aandelige Side, med Kvindeligheden at gjøre, og jeg er overbevist om, at alle de Herrer, som have saa overordentlig Meget mod dette Forslag, skulle ude i Landet høre samme Dom om den gode Virkning af dette Forslag som den, der nu lyder om det Forslag, der blev vedtaget ifjor, om ypperlig Dyrkning af Huslodder. Dette Forslag fandt ligesaa lidt Understøttelse fra samme Side som det nu foreliggende, og det er ganske markværdigt, hvor man er opfindsom for at undgaa disse Bevillinger, der gaa lige ind i Lommerne paa de Folk, som man giver sig ud for at tage særlig Hensyn til i Lovgivnings- og Bevillingsager. Denne Undgaen er altid kommen fra en vis Side; hvor det gjælder om just ikke at spilde Folk af med, men i alt Fald at yde dem Noget, som de have mindre Brug for. Men komme vi ind paa Noget, som de have Brug for, men som har den forbitrede Egenstabs, at det koster os Noget, saa er der ingen Nødvendighed tilstede. Man er meget rigelig med Noget, som man kalder Rettigheder, Værdighed og Myndighed, men naar det er Noget, som kunde opmuntre til at grundlægge det timelige Velvære for derpaa at bygge det aandelige, ere Midler ikke forhaanden, som Christian den Fjerde sagde. — Jeg kommer nu sluttelig til at omtale et par mindre Hensstillinger, i hvilke jeg har den Ære og Glæde at være enig med Finantsudvalget, og særlig med Hensyn til Betalingen for Landbohøjskolens Læringer. Jeg tror, at det er en rigtig Grundsetning — og i dette Spørgsmaal har jeg altid været enig med den Side, hvortil Finantsudvalgets Flertal hører — at vi skulle sætte Skolepengene saaledes, at de, der have Raad og Ewne til at betale, betale fuldt ud for den gode Undervisning, de nyde, men at man skal lade de mindre Bemidlede faae Afgang til samme gode Undervisning ved at nedsætte Betalingen forholdsvis for dem lige indtil fuldstændig Friplads. Det er en Grundsetning, tror jeg, som man maa finde ikke er flet Fyldest, og jeg er enig med den ærede sidste Taler i, at man er bleven staaende ved at forhøje Betalingen for dem, der kunne betale, men ikke har givet en tilsvarende Nedsættelse for dem, der ikke kunne betale. Det er en Feil hos Folkethinget, som forekommer mig at vidne om, at det er mere tilbøjeligt til at tage end til at give — og saa kunne vi forresten sige: det salig Folkething. — Med Hensyn til Fiskeriet er jeg enig med Finantsudvalget, og det har glædet mig overmaade meget at se denne Hensstilling under Nr. 59. Jeg tror, at den ærede Minister vil lade sig det være magtpaaliggende at fremme denne Sag. Jeg skal troste det ærede Finantsudvalg, og særlig den ærede Ordfører med, at hvis en Sag, som